
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 82.SZÁM – 2017.SZEPTEMBER

Kedves Testvérem!

Főpásztorunk rendelkezése értelmében, ezentúl egyedül kell ellátnom plébániánkat. Ezért sok minden megváltozik életünkben: miserend, gyóntatási rend, hittanórák, stb. Az is meg fog változni, hogy ha bármilyen okból nem tudok itthon helytállni, akkor a káplán atya automatikusan helyettesít. Ezért ezentúl lesz olyan alkalom, amikor hétköznapi nem lesz szentmise templomunkban. Mostani lapunkban erről szeretnék pár szót írni. Az idézeteket «A világi lelkipásztori kisegítők kézikönyve» (Szent István Társulat 1995) előszavából veszem.

„Jézus parancsa szerint az Egyház minden tagjának kötelessége a tanúságtétel, az apostolkodás.” Természetesen más a feladata a papnak és a világi hívőnek. „A világi hívek sajátos szolgálatának alapja az egyetemes papság, amelynek az ún. beavató szentségek: a keresztség, a bérmálás és az Eukarisztia által lettek részeseivé.” Hazánkban is nagy problémát jelent a paphiány. Főpásztorunk ezért engedélyezte a hétköznapi, pap távollétében végzett istentiszteletet Budapestre is. Természetesen ezek a liturgiák nem helyettesítik a szentmisét. „Ez a liturgia egybekapcsolható az áldozattal is. Nagy mértékben tudatosíthatja és erősítheti a hívő közösség együvértartozását és táplálja lelki-kegyelmi életét.”

„A világi lelkipásztori kisegítők érezzék át felelősségüket, törekedjenek a hiteles krisztusi életre, és mindenben adjanak jó példát a rájuk bízottaknak. Legyenek jó munkatársai a megyéspüspöknek és az illetékes plébánosnak, és minden munkájukat velük teljes egyetértésben végezzék.”

Mivel templomunkban évek óta mondjuk péntek esténként az Imaórák liturgiájából a vesperást, ezért úgy gondoltam, hogy ilyen alkalmakkor is a reggeli vagy az esti szolozsmával végzett istentiszteletet fogjuk imádkozni áldozattal.

Jézus megígérte: „Ha ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Bízom benne, hogy a távollétemben végzett liturgiákon is ezt mindig megélik!

Szeretettel:

plébános

Mihály atyánk, – plébánosunk – szeptember 21-én tölti be a 70. életévét. Álljon itt ez a vers köszöntésül:

Sík Sándor:

Hetven felé

Hetven körül
Az ember a világi jónak
Kétszeresen örül.

Halk lesz a szó,
Kettős akkord bűg benne mégis,
A szomorú is meg a szép is:
Köszöntő is meg búcsúzó.

"Köszöntelek,
- Szólnék, - te szép világ, szeretlek",
De a nehéz szók könnyekként peregnék:
"Isten veled, Isten veled!"

Hetven felé
Minduntalan búcsúzna már az ember,
És könnyeit szégyenlős szerelemmel
Szemérmes szókba rejténé.

De megered
A szó patakja s szétveti a mellett:
"Hívlak, szeretlek, kívánlak, öllelek,
Erdők, hegyek, virágok, emberek!"

Hetven körül
Az ember mindennek örül.

Hetven felé,
Mint felhőn át az esti napkorong,
Mindenfelé
Egy fényességés árny borong:
Az Istené.

Kedves Mihály atya!

Kívánjuk, hogy legyen úgy, ahogy a költő is mondja: „Hetven körül az ember mindennek örül.” Adja meg a Jóisten Neked is, lehetőleg minél több alkalommal ezt a bölcs (és nyugodt!) örömet, még akkor is, ha most hetven felé a feladataid éppen sokasodni látszanak!

Szeretettel:

Mindannyian.

Hogyan tovább?

A kérdés súlyát is jelzi, hogy nem a „Házunktája” rovatban írok a problémáról, hanem külön oldalt szánunk ennek a súlyos témának. Három kedves régi munkatársamat is felkértem a cikk írására – bármelyikük alkalmasabb lett volna a téma taglalására nálam –, nem vállalták. Különböző megfogalmazásban, de az indok ugyanaz volt: nem látják át a helyzetet. Természetesen én sem. De ettől még a gond létezik, s bizony beszélni kell róla. Mindannyiunkat megdöbbsentett a tény: augusztus eleje óta nincs káplánunk, s Mihály atyának – ki tudja meddig – egyedül kell helyt állnia.

Visszagondolva az elmúlt évekre, szembesülünk azzal, hogy idáig nagyon el voltunk kényeztetve! Amikor ideköltöztünk családommal a Krisztinavárosba 1978-ban, Blanckenstein Miklós atya szolgált itt fiatal káplánként. Nagyon régen volt, de az akkori élmények – a táboroktól kezdve a kisközösségek működéséig – a mai napig kísérnek bennünket. Sorolhatnám most káplánjainkat, hiszen mindegyikükről őrzünk sok-sok kedves emléket, de ez a cikk most nem erről szól. Aki kíváncsi a sorra, megtalálhatja az interneten (Wikipédia, Kriszt, Havas Boldogasszony) talán egyszer erről is érdemes lenne emlékezni egy írás keretében. Az ottani felsorolásban sajnos nem szerepelnek a diakónusként nálunk szolgáló, azóta már felszentelt atyák: Monostori László, Marton Zoltán és Almásy Tamás. S nem utolsó sorban szeretettel köszöntjük Kerényi Lajos atyát, aki június 1-jén töltötte be 90-ik évét. Felszentelése után 1953-57-ig volt plébániánk káplánja. Isten éltesse, jó egészséget kívánunk Neki ez úton is!

Tehát egy új helyzettel kell szembenéznünk mindnyájunknak. Most vált számunkra igazán érzékelhetővé a paphiány. Az a tapasztalatom, hogy mindenkinek egy kicsit „ráül” a gondolkodásmódjára, életszemléletére a foglalkozása. Szép és fennkölt dolog a művészetekkel foglalkozni, de ha tanítja is az ember, akkor inkább a megoldások, továbblépések technikája kap hangsúlyt. A szülők, barátok és a hallgatóság meghatottan hallgatja a kész és szép zenei produkciót. Természetesen eszükbe sem jut, milyen háttér munka eredménye mindez. Háttér munka és szervezethez; sok láthatatlan erő összehangolása. Úgy gondolom, mindössze erre lesz szükségünk a jövőben. Jó szándék és jóakarát mindnyájunkban van, de jó irányba terelni ezt az erőt már alapos összehangoltságot kíván. Szerencsénkre jól felépített munkacsoportjaink vannak, komoly segítséget nyújtanak Mihály atyának az új helyzetre való átállásban is. Az egyháztanács, a képviselő testület, a plébániái alkalmazottak, a működő közösségek mind-mind igyekeznek, hogy minél zökkenő-mentesebben éljük meg az új helyzetet. MI... de ugye gondolunk Mihály atyára is?! Misék, gyóntatások, keresztelők, esküvők, temetések, betegek, hittanórák; s most csak azokat írtam, amik legelőször jutottak eszembe. De ezekre készülni is kell, azonkívül nem csak celebrálni kell ezeket a szertartásokat, hanem átélni is; ehhez állóképesség is szükséges, ahhoz pedig tanácsos pihenni! Mikor is? –hát a fennmaradól kevéske kis időben. Igyekezünk pl. ezt is tiszteletben tartani. Nem lehet nem gondolni egy, a közeljövőben esedékes szép ünnepre, mikor jókívánságainkat „zúdítjuk” Mihály atyára... 70. születésnapján. Már nyugodtan írhatok erről, hiszen köszöntő cikkünk beharangozza ezt a nevezetes eseményt. Még egy évforduló: most augusztusban volt 15 éve, hogy bíboros úr ide helyezte a Krisztinavárosba Mihály atyát. Egyik születésnap ajándékunk lehet, hogy amiben lehet, könnyítjük „munkáját”. Sok olyan dolog van, amihez elég, ha valamelyik testületi tagot megkeressük, s ő közvetíti észrevételeinket, kívánságainkat a testületi üléseken. Természetesen nem örülünk a misék számának

csökkenésének, de tudomásul kell vennünk ezt a helyzetet, így lehetett megoldani. Ne panaszkodjunk, ne gondoljuk áldozatnak, hogy alkalmazkodnunk kell. Gondoljunk vidéken élő testvéreinkre, ők nem tehetik meg, hogy felpattannak egy buszra, mivel 5-6 templom között választhatnak, ha végeképp nem jó a mise adott időpontja. Sajnos nem fér el az egész vers, de sokunknak van Sík Sándor verseskötete, érdemes megkeresni „Az acélember” c. versét, (Ének a sürgönypóznáról) Az utolsó 3 versszak így szól, talán most egy kicsit rólunk.

„Tudom, a mi törvényünk állani:
Mi vagyunk a Vezeték várai.

Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek,
De rajtunk megyen át az Üzenet.

Az ismeretlen Igét hordja vállunk.
Bennünket ideállítottak. Állunk.”

H. Végvári Ágota

Hová jutottunk?

S hogyan jutottunk *idáig*? ...és nem utolsó sorban: Most mit tudunk tenni? Illetve mi mit tudunk tenni: hogyan s mi alapján dönthetünk pl. a jövő tavasszal? Csupa-csupa olyan kérdés, mellyel egyre kevésbé szívesen foglalkozunk – pedig nem kerülhetjük meg őket –, és talán már nem is igazán tudjuk a válaszokat.

A közéletben immár eljutottunk oda, hogy nem tudhatjuk: kinek higgyünk. A viccbéli optimista szerint a pohár majdnem teli van, de legalábbis félig. A pesszimista szerint ugyanaz a pohár szinte üres, hiszen csak félig van benne. Ez kedves megközelítés. De mit tehetünk olyankor, ha az egyik azt állítja, hogy egészen teli van, míg a másik szerint tök üres, sőt már a poharat is ellopták? Ma már a két legnagyobb, elméletileg független (objektív) kereskedelmi televíziót tekintve úgy tűnhet: nem is ugyanabban az országban működnek. Bizonyos lapokból egyes hírek teljesen kimaradnak, más lapokba pedig olyan hírek kerülnek be, melyek egyszerűen nem igazak. Igazságokat tagadnak le, és tényeknek állítanak be nyilvánvaló hazugságokat. A kétféle látásmód pedig megoszt, gyilkol, mérgez.

Lassan, észrevétlen jutottunk *idáig*. Annakidején „azok” annyira gazok (voltak), hogy a „mieinknek” inkább elnéz(t)ünk mindent, csak nehogy visszarendeződés legyen. Visszarendeződés így aztán nem is lett, átrendeződés viszont annál inkább. A kérdést sajnos, hogy vajon „Jól van ez így” vagy pedig „ez már az armageddon” – azt már mindenkinek magának kell eldöntenie.

Nekünk biztos lábakon álló világitótornyunk és pontos iránytűnk van. Az egyik az üdvösségünk ígérete – ami felé törekedhetünk, másik pedig a Biblia – benne a tízparancsolat illetve Krisztus tanítása, melyet követnünk kell. Lopni akkor is bűn, ha azzal csak azt akadályozzuk, hogy a másik többet lopjon. Hazudni akkor is bűn, ha ezzel egy – meggyőződésünk szerinti – nemes célt szolgálunk. Még nagyobb bűn, ha meggyőződésünk sincs, csak „pragmatikus” céljaink. Sajnos tényleg úgy tűnhet: mostanában a másik szemében nem csak szálkákat látunk, hanem valódi lécet (deszkát/gerendát). De ettől még a mienkben is ott lehet az a gerenda: mindennapi apró

csalásaink, hazugságaink, csúsztatásaink. Szavainknak és tetteinknek összhangban kell lennie. Mi sem mondhatunk mást itt vagy ott, attól függően, hogy éppen hol állunk, s mik a pillanatnyi vagy hosszú távú érdekeink.

Tenni tehát azt tudjuk, hogy napról napra jobb emberekké válunk. Vagy legalábbis megpróbáljuk. És imádkozunk. Magunkért, családjainkért, Hazánkért s annak vezetőiért. Mindszenty bíboros szerint kellene egymillió imádkozó magyar, és akkor már nincs miért aggódni. Vajon összejött-e azóta ez a tömeg? S ha összejött: együtt is maradt? Imádkoznak ma egy millióan folyamatosan és mindennap Magyarországer?

„Légtenger kell az egész magyar földre imádkolókból, szívből és egyszemélyből.”
(Mindszenty)

MINDSZENTY GYALOGOS ZARÁNDOKLAT

a Városmajorból Máriaremetére

2017. szeptember 16-án, szombaton

- Gyülekezés: 7 délután a Városmajorban
- Indulás: 8 órakor
- A zarándoklatot Bíró László, dr. Székely János püspök és Lambert Zoltán kanonok, plébános vezeti
- Szentmise: 12 órakor Máriaremetén
- A szentmisét dr. Erdő Péter bíboros Magyarország prímása, esztergomi-budapesti érsek mutatja be
- Mindszenty szobor megáldása

Kérjük, hogy 1000 vezetés előtt megérkezzen a helyszínre!
Követő: 06-30-911-1111, 06-30-911-1111, Budapesti Erőközpont, Budapest, 1125. Tel: 06-30-911-1111, Budapesti Erőközpont, Budapest, 1125. Tel: 06-30-911-1111

Imádkozunk elegen? Imádkozunk elegen azért, hogy mindenki számára egyértelmű és nyilvánvaló legyen: **a szeretet hatalma nem azonos a hatalom szeretetével!** A hatalom, a pénz mindenkit megrészegít. Mindenkinek mindkettőből mindig több kell. Csak éppen nem mindenkinek van lehetősége megszerezni és növelni ezeket. Ha pedig valaki méltatlannak bizonyul a bizalomra, akkor tudatni kell vele.

Bizakodnunk is kell ugyanakkor. Könnyen lehet ugyanis, hogy a jövő tavaszi választások eredményeként nem olyan kormány és vezetés jön létre hazánkban, amelyet szeretnénk. De ettől még nem jön el a világvége. (Ha pedig eljön a világvége, akkor meg úgyis mindegy, hogy milyen kormányunk van éppen.) Akár folytatódnak a jó vagy rossz

folyamatok, akár egy új időszámítás kezdődik: az Élet megy tovább. Megint és ismét csak oda jutottunk: a rajtunk kívülálló dolgokon nem szabad görcsölnünk és idegeskednünk, legyenek azok bármennyire is vérlázítóak vagy szomorúak. Közös örömeinknek persze örülhetünk, sőt örülhetünk mások megérdemelt sikereinek is – még ha nem is volt ráhatásunk. Ami viszont rajtunk múlik, (imaéletünk, hétköznapjaink döntései, ünnepeink megülése, családjaink és közösségeink élete és fejlődése...), azt pillanatig sem szabad hanyagolnunk.

Nagy tehát a felelősségünk!

Tibély András

Mik is azok a lelkeségi mozgalmak?

Új sorozatot indítunk itt, a Krisztinavárosi Hírekben: következő számtól kezdve mindig egy-egy lelkeségi mozgalmat mutatunk be azzal a nem titkolt céllal, hogy a plébániánk területén vagy a közelben működő lelkeségi csoportokat megerősítsük, hogy minél többen kapcsolódjunk be kisebb-nagyobb közösségekbe.

Most bevezetésképpen általánosságban mutatjuk be a lelkeségi mozgalmakat, amelyek a különféle egyházi csoportosulások közül a 20. század egyházának a gyermekeiként talán legjobban megszólítják a ma emberét. Ezek a mozgalmak a lelkeség megújításával vagy új kezdeményezésekkel a kor adottságaihoz alkalmazkodnak, miközben Krisztus radikálisabb követésére törekednek – ahogy a Magyar Katolikus Lexikon is írja. Az életképes lelkeségi mozgalmak hosszabb időn át megmaradnak, sőt intézményi kereteket is felvesznek – gondoljunk csak a Házasság Hétvége mozgalomra, a Regnum Marianumra, a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulásra vagy éppen a Fokoláre mozgalomra. A divat jellegű lelkeségi mozgalmak viszont könnyen szétfoszlanak, ha nincs az elindítónak megfelelő „utánpótlása”. Ugyanis a lelkeségi mozgalmakat – a szerzetesrendekhez hasonlóan – általában egy-egy ember (esetleg egy kisebb mag) indítja el, aki erre sajátos meghívást, karizmát kap Istentől.

Évszázadokon át a lelki életet, a spiritualitást egy-egy szerzetesrend újította meg, akár úgy, hogy már korábban létezett szerzetesközösségekből kiválva hirdetett új megközelítésmódot. Így jöttek létre például a ciszterciek a bencészekből. A 20. században viszont elérkezett a sajátosan laikus lelkeségi mozgalmak kora. A II. vatikáni zsinat (1962–65) – különösen az Egyházzól és a világiak apostolkodásáról szóló tanításával – kifejezetten megerősítette azt a folyamatot, hogy ilyen kezdeményezések jöjjenek létre. A lelkeségi mozgalmak így az egyházi élet más irányzataival együtt nagy erővel kapcsolódtak a zsinat utáni megújulásba, és kölcsönösen megtermékenyítik egymást.

A lelkeségi mozgalmak emberi léptékű csoportokat létrehozva személyesség- és közösségélményt nyújtanak, mély istentapasztalatra hívjanak és vezessenek egyszerre sok embert. Radikalitásukkal „versenyképessé” teszik a katolikus Egyházat a szektákkal és az új vallási irányzatokkal szemben, megújítva benne a kezdetekre jellemző elkötelezettséget, s általában hangsúlyozottan a világiakra építik evangelizációs munkájukat, ami egybeesik a II. vatikáni zsinat fentebb már említett célkitűzésével. Sokszínűségük, koncentrált feladatérzékenységük egyfajta „lelki választékot” jelent a mai, specializálódásra hajlamos korban: ki-ki megtalálhatja a maga lelki alkatának megfelelő hitkifejezési, apostolkodási formát egy-egy mozgalom szárnyai alatt.

Ezek a kezdeményezések magukon viselik az utolsó egy-másfél évszázad társadalmi, lélektani, gondolkodásmódbeli változásainak, fejlődésének hatásait, és ezeket fordítják le vallási nyelvre. Ilyen jellemzők például a szabadság, az egyéniség értéke; a hagyományos közösségek bomlásával párhuzamosan a szabad választáson alapuló közösségi elköteleződés felértékelődése; a tágabb közösségért, az egész emberiségért való személyes felelősségvállalás. Mindezekkel a jelenségekkel a plébániái lelkipásztorokodásnak is szembe kell néznie, amiben segítségére lehetnek a lelkeségi mozgalmak.

Némelyik lelkeségi mozgalom strukturálisan is hasonlít a szerzetesrendekre (például harmadrendként avagy világi rendként kifejezetten azokhoz kötődik, vagy pedig a mozgalom keretein belül jön létre szerzetesi vagy ahhoz hasonló életforma); a többi

mozgalmat inkább az egyesületekkel lehet rokonítani.

Ezeknek az egyháztörténeti léptékben viszonylag új mozgalmaknak közös jellemzője az elmélyült lelkiesség. Ez pedig a gondolkodás és akarat evangéliumi megújításával és a közösségi hitelményre törekvéssel az imádságnak is új útjait nyitja meg, valamint a Szentíráshoz és a szentségekhez is újfajta megközelítést teremt. Lelkiességük és közösségeik mindig egy körülírható karizma, és többnyire a karizmat hordozó személy vagy személyek köré épülnek fel. Ezek a karizmák közösségenként egészen különfélék lehetnek: vannak, amelyek az apostoli munkára vagy az evangelizációra helyezik a hangsúlyt, mások esetében az imádság, engesztelés, közbenjárás kerül előtérbe.

Bármilyen is áll tevékenységük középpontjában, az elválaszthatatlanul az örömhír megélt tanúságtételéhez kapcsolódik. Különösen azokon a területeken jelentős a mozgalmak szerepe mindebben, amelyekben az Egyház csak (vagy szinte kizárólag) a világiak apostolkodásával lehet jelen: legyen az például a családok tanúságtétele, tanúságtétel a közéletben, az üzleti életben, az egészségügy-bioetika területén, a természetvédelemben.

Ezen mozgalmak kulcsélménye a közösség megélése: tagjai Jézus Krisztusban alkotnak közösséget és ezáltal tapasztalhatják meg az egymással való istengyermekitestvéri kapcsolatot. A lelkiességi közösségek több országra, kontinensre kiterjedő hálózata szinte kézzelfoghatóan megtapasztalhatóvá teszi, hogy az Egyház világméretű közösség.

A lelkiességi mozgalmak küldetése nem csupán belülre, a tagoknak szól. Missziójuknak tekintik azt, hogy közvetítsenek azok közt, akik a világot szolgálni szeretnék, illetve akik az üdvözítésében kívánnak részt venni, hiszen ez a kettő nem esik feltétlenül egybe; azaz a jószándékú nem hívőkkel való viszony kialakításában az egész egyház szintjén is kulcsfontosságúak ezek a csoportok.

A lelkiességi mozgalmakban teljesen újfajta, sokkal mindennapibb, kapcsolat alakult ki a világiak és a papok között. Ez pedig lehetővé teszi, hogy az egyház papi szolgálata, ami a főszenelt papságban és a hívek általános papságában egyszerre van jelen, minél hatékonyabban, egységesebben, erőteljesebben tudjon megmutatkozni, egyrészt az egyházon belüli pasztorációban, másrészt a keresők, illetve nem hívők felé irányuló evangelizációban. A lelkiességi mozgalmak abban is nagy szerepet játszanak, hogy a különböző egyházi intézmények és a különböző karizmák között sok-sok kapcsolat jöhessen létre. A lelkiességi mozgalmak az egyház sokszínűségéhez is nagyban hozzájárulnak.

A Lelkiességi Mozgalmak I. Világtalálkozóján, amely 1998 pünkösdjén volt, – akkor még Ratzinger bíboros, a Hittani Kongregáció prefektusa, a későbbi XVI. Benedek pápa – így vázolta fel az Egyház életének egy kezdettől fogva felfedezhető kettősségét: „létezik az egyházi életnek egy folyamatos és alapvető formája, amely az Egyház történelmi rendjének folytonosságát juttatja kifejezésre. Ugyanakkor a Szentléleknek léteznek mindig új megjelenési formái, amelyek mindenkor élővé és újjá változtatják az Egyház szerkezetét”. II. János Pál pápa mindezekkel az új közösségekkel kapcsolatban, az ő bátorításukra mondta, az Egyház egésze és az új közösségek közt fennálló mély harmóniára utalva: „Az Egyház maga is mozgalom.”

Ferenc pápa előszeretettel szokta hangsúlyozni, hogy az igazi egyház kilép önmagából, és elindul a legszegényebbek, a periférián élők közt. A szentatya a lelkiességi mozgalmakat különösen is alkalmasnak tartja erre a missziós tevékenységre.

Krisztina nap – szeptember 23. Zarándoklat Re-be – október 19-23.

Két fontos közösségépítő őszi eseményre szeretném felhívni a figyelmet. Az egyik: egyházközségünk **zarándoklata** az olaszországi Re-be, október 19-23. között. Főoltárunk Mária képe a re-i csodatévő Szűzanya festménynek a másolata. Sokan ismerik hogyan került a templomunkba. Idézve templomunk történetéből: „A XVII. sz. végén és a XVIII. sz. elején pestisjárványok tizedelték Buda lakosságát. Ekkor a budai Várban lakó módos polgár, Franczin Péter Pál kéményseprő mester fogadalmat tett: ha ő és családja megmenekül, elzarándokol az észak-itáliai Vigizzo völgy kegyhelyére, az ottani Vérehulló Szűzanya kegyképéhez. A kegykép másolatával gyalogosan tért vissza Budára, ahol fából fogadalmi kápolnát építtetett és a kegykép itt talált otthonra.”

Ha nem is gyalogosan, de a hajdan volt zarándok nyomába eredünk. Zarándokolunk – reményeink szerint a szó igazi értelmében, azaz – nemcsak a Re-be érkezés a célunk, hanem, hogy utunk során testben és lélekben is erősödünk, aktív meditációs gyakorlatként megélve az együtt töltött pár napot. Reméljük, Szűzanyánk védő pillantása kísér bennünket. S kérjük a kedves Olvasókat, imáikkal gondoljanak ránk, s mi is szívünkben hordozzuk egyházközségünk itthon maradó tagjait.

Krisztina napot szervezünk szeptember 23-án. A tavalyi „recept” mintájára minden korosztálynak szóló programokkal készülünk. Az Eucharisztikus világkongresszus lelki előkészületeibe igyekeztünk simítani több eseményt. Így délelőtt Jelenits István piarista atya tart előadást az eucharisztia megjelenéséről az irodalomban, délután Nemeshegyi Péter jezsuita atya az eucharisziával kapcsolatos, Japánban szerzett élményeiről beszél. Délelőtt és kora délután szentségimádásba kapcsolódhatnak be a résztvevők. Délutáni előadónk lesz Marti Zoltán – akit az internethasználók ismerhetnek – a média egyházban betöltött szerepéről osztja meg gondolatait. A nővérek nemcsak a szentségimádás keretében kapcsolódnak be, hanem „meghallgatlak” sátrukban jó szívvel várják a beszélgetésre vágyókat. A gyerekek számára – reményeink szerint – bábelőadás, sportolási lehetőség, kézműves foglalkozás (gyertyaöntés is), s a Szent László évfordulóra emlékezve kis előadás és hozzá kapcsolódó rajzolás színesíti a tervezett események sorát. Ebéd előtt születésnapi köszöntést tervezünk. A közös ebéd sokak véleménye szerint múltkori Krisztina napunk meghatározó eseménye volt. Így most is megteremtjük – Szelényi Andrásnak köszönhetően – a feltételeit.

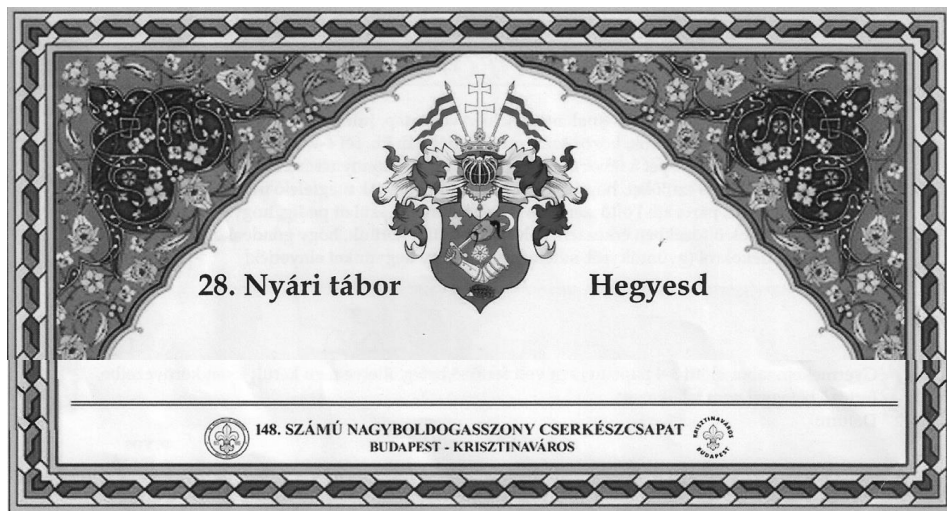
A délután folyamán két kulturális programra is sor kerül. Az egyik: Méhes Csaba világot bejárt pantomimművész, számos díj nyertese szórakoztat bennünket. A nap zárásaként a KSH kamarakórusa – az Ars Sacra Fesztivál keretében – ad hangversenyt Győri Krisztina vezetésével. Műsorukban egyházi művek is szerepelnek, így úgy gondoljuk, méltó befejezése lesz a krisztinás együttlétnek.

Az Eucharisztia kiemelt szerepe mellett másik fontos szempontunk a program összeállításánál a beszélgetés lehetőségének megteremtése volt. Így több helyen „lyuk” található, hogy időt, lehetőséget adjunk a résztvevőknek egymás megszólítására. Reméljük, nemcsak az ismerősök beszélgetnek majd, hanem az ismeretlenek is közelednek egymáshoz, ez vezet az igazi közösséggé kovácsolódás felé.

Kérünk szépen mindenkit, aki tevőlegesen segíteni szeretne, vagy esetleg támogatni szeretné a Krisztina napi együttléte, jelentkezzen a Közösségépítő csoport tagjainál (Beöthy Cecília, Horváth Adrián, Arató Domonkos, Réder Kristóf).

Csermák Judit

Hegyesd község a Káli medence közelében Tapolcától 9 km távolságra található. Itt táboroztak cserkészeink **2017. július 7-20 között. 135 gyermek** és felnőtt vezetőik testileg-lelkileg megerősödve, tértek vissza a Krisztinavárosba.

A nyári táborhely bejárása kapcsán kitűnő táborhelyet sikerült találni a nyári tábor előkészítésében és lebonyolításában résztvevő Paulini Leventének és Garzó Gyula bának! Nemcsak a Hegyesdi vár közelsége, hanem környező táj elragadó szépsége is adta a lehetőséget, hogy a Krisztinavárosi Cserkészcsapatunk az idén is egy kiváló és jól sikerült tábor tudjon szervezni és lebonyolítani.

A Hegyesdi vár története, a török hódoltság ihlette az idei tábor keretmeséjét, melyet a tábor fiatal szervezői remekül feldolgoztak és előadtak a tábor idején. Az idei tábor egy gondos előkészületi munka után a szokott módon az előtáborral indult július 7-én. A teherautóra a tábori holmik felrakodása rutinosan történt július 6-án este. Dicséret illeti azt a néhány nagyfiút és leányt, akik ebben önkéntesen részt vállaltak.

Az előtáborosok a kitűnő táborhelyen előkészítették a magyar és „török” résztvevők infrastruktúráját a „török fürdőket” és a felemáskorlátú illemhelyeket, na és a konyha birodalmat. Július 10-én hétfőn érkeztek meg vonattal Tapolcára a nagy- és középtáboros cserkészek, a 45 török harcos, majd kedden a mindenre elszánt 40 magyar kiscserkész vette birtokba a tábor nekik kijelölt részét. Mint mindig, most is a gondos körlet előkészítése és a sátor állítás volt az első nap a fő feladat a táborvezetők és őrsvezetők irányítása mellett. Két napon belül egyre több és magasabb faépitmény biztosította a résztvevő cserkészek kilátóit, komfortját. Természetesen az EÜ sátor és a közösségi sátor is már az előtáborban elkészült. A tartós eső elkerült bennünket. Örömmel állapítottuk meg, hogy a nagy közösségi menekülő sátorra és az EÜ sátorra sem volt

igazán szüksége senkinek, nem kellett azokban éjszakázni. Az EÜ sátorban alig keresett fel minket cserkész, ez a gondos őrsvetetői munkának köszönhető!

A táborozók fizikai erőnlétét, a finom ételeket, a konyhaszolgálatot Szörnyű Marcella biztosította. Az ellátásukról édesapja, Péter bá gondoskodott nap, mint nap. A vízellátásban nagy segítség volt Zibrinyi. Zoltán bá, többgyerekes apuka. Szeretnénk ez alkalommal megköszönni mindkettőjük áldozatos önkéntes munkáját, mert hazamenetelük előtt elmaradt a jól bevált és szokott módon alkalmazott cserkész köszöntés – nem lettek megköszöntve és feldobva.

A kistábor cserkészei naponta lelkes csatakiáltással érkeztek meg az étkezésekhez, programokhoz, melynek lényege az volt, hogy „...**a legjobb hely a kistábor!**”. El is hittük nekik, mert ragyogott a szemük az örömtől. A tábortüzek, bár nem tudtunk szívünk szerinti óriás, nagy lánggal égő tüzeket rakni az országos tűzgyújtási tilalom miatt, de mégis az emlékeimben a sok kedves készülődés, énekek és szereplések, az esti mesét helyettesítő történetek, és a kis tüzek semmilyen hiányt nem mutattak. Minden a terv szerint történt. Az újoncok fogadalomtétele a környéket jól belátó dombtetőn, lélekemelő esemény volt. Egyszeri egész életre szóló élmény. A portya remekül sikerült, két csoport indult kint alvós útra. Senki nem jelentett beteget az indulás előtt, ez számomra azt jelenti, hogy erősödtek a cserkészeink – egy kis kirándulástól már nem riadnak meg. Egészségben, élménnyel gazdagon tértek meg és a szombat esti tűznél ügyes portya beszámolókat hallhattunk.

A Családos altábor a hét második felében megérkezett. Az utánpótlás reményét mutatta. Azonnal felmáztak a Hegyesd tetejére a várromhoz és szétnéztek a Balaton felvidék csodás tanúhegyeire. A családosok hoztak magukkal lelkes kisgyermekeket és példát adtak a még lelkesebb fiatal, „volt cserkész” szülők. A műhelynapon volt kürtőskalács készítés Zawadowski Ádám vezetésével, gyertyaöntés Garzó Gyula bá irányításával, kereplő faragás Z. Zoli bá jóvoltából, gyöngyfüzés és körömlakkos virágdíszkészítés Zsolt Eszter ötleteivel. Papírsárkány készítés és csupor, virágcserep festés szintén ügyes műhelynek bizonyult. Kikó filmet készített a táborról, melyet remélem a „Nyitott templomok napján” látni fogunk. A legkedveltebb szórakozás az oldalkocsis motorbiciklizés volt, melyet Pándi Gábor jóvoltából élvezhettek a szerencsésebbek. A szülői nap ünnepe sem maradt el. Sok kedves régi arc, fiatal szülő és nagyszülő jött el, süteménnyel, gyümölcssel megrakodva, hogy egy napra velünk legyen. Régi cserkészeink pár órára és egy szentmise idejére újra velünk lehettek. Hála legyen az Úr kegyelméért, mely minden táborban érezhető. A hétköznapi csodákat számlálni sem tudjuk. Itt ilyenkor a „Lélek munkálkodik”, csak nyitott szívvel kell lennünk és megláthatjuk. Ezért érezzük azt mi „ősállatok”, azaz az öregek örse lakói, hogy az ilyen kegyelmi pillanatokat nem szabad elszalasztani. Isten adja, két kézzel szórja felénk az ajándékait, csak meg kell fogni az Úr kezét és köszönni, hogy az ő világában élhetünk és felé tarthatunk.

(Végül) Úgy érezzük, az eddig eltelt 28 éven át évközben és a nyári táborokban sikerült olyan példát mutatni az azóta felnőtt, családos és most még fiatal cserkészeknek, hogy jövőre már nélkülünk, teljesen önállóan tovább viszik a fáklyát és megvalósítják az általunk már bejáratott tábori és évközi feladatokat. A gyakorlati keresztény életet élhetik, mint cserkészek és átadhatják a gyermekeiknek, a cserkész fiataljaiknak a magyarabb magyarrá és az emberebb emberré válás módszertanát.

Sényi Kati néni és Szelényi András „bá”

Nyugdíjas séta

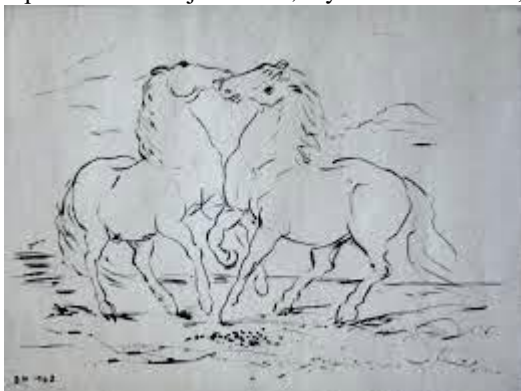
Júniusban a várbeli Magyarság Házában három kisebb kiállítás megtekintését terveztük. Az aulában „Tiszta hittel, erős kézzel” c. kiállítás Szent László király életének és uralkodásának legjellemzőbb tulajdonságait emelte ki néhány tabló formájában. A mindig győztes lovagkirály, az erős kezű és igazságos törvényhozó, a bölcs országépítő, a minden szempontból független államot biztosító, a mélyen hívő és egyházalapító hősi jellem. Megnyerő személyiség, a lelegegánsabb királyként emlegették. Tisztelete országosan elterjedt. A Kárpát-medencében 18 település őrzi a nevét. Erekyei több helyen megtalálhatók. A koponyacsontját őrző, az ún. Szent László hermát a közelmúltban Győrben mi is megcsodálhattuk. Ugyanitt a Magyarság Házában, a „Mi, magyarok” kiállítás keretében Kunkovác László etnográfus fotókiállítása az ősmagyarok nyomait kutatta Belső-Ázsiában és Szibériában. Szinte megközelíthetetlen helyeken, fantasztikus sziklarajzok bizonyítják egykori jelenlétünket. A harmadik kiállítást, a „Lélek virágai”-t nem sikerült megnézni, mert Kósa Klára népi iparművész, keramikus idő előtt elbontotta. Művei hamarosan láthatók lesznek a Várnegyed galériában. Sajnos a „Mi, magyarok” kiállítás is költözik, utolsó pillanat volt azoknak, akik még nem látták, mert június közepén átmenetileg kárpát-medencei körútra indul, amíg új helyét meg nem találják.

Júliusban a Vigadóban „Békesség Nektek” címmel a Kortárs Keresztény Ikonográfiai Biennálé kecskeméti gyűjteményéből válogatott mintegy 90 művet láthattunk. A képző- és iparművészek minden egyes ága képviselve van a kiállításon: festészet, textilművészet, grafika, szobrászat, ötvösség, zománcművészet. Művészeti irányzatokban, technikai megoldásokban is igen változatos anyag. A címadó kép Tóth Csaba „Békesség Nektek” című festménye, amely egy nyitott áldó kezet ábrázol, közepén a sebhellyel. Hozzá hasonló Oberfrank Luca: Boldog Ilona papíralapú, cianotípiá ábrázolása, Ilona kezein megjelenő stigmával. Kiss Márton „Az öt balga és öt okos szűz”, Aknai János Őrangyal című festménye mellett gyönyörű grafika, Károlyi András: Korpusz című tusrajza, vagy Orosz István „Dali és a Szent Család” rézkarca. A gazdag textilművészeti anyagból kiemelkedik Madarászné Kathy Margit „A magyarság ezeréves keresztény életének dicsérete” című falikárpitja. Szekeres Erzsébet „A kereszt fénye”, Széles Judit „Legyen meg a TE akaratod”, Zelenák Katalin „Szent István kárpitja”, Arday Ildikó „Gabriel” című hatalmas kitárt szárnyat ábrázoló kézi szövésű munkája. Rutzek Zsófi „Áldjon Uram Téged, Hold nénénk és minden csillaga az égnek” Szent Ferenc Naphimnuszának rusztikus zsákvászonra gobelin szövéssel és kézi varrással felvitt szövege. Ide sorolható Remsey Flóra Signum című egyéni fémszövéssel készült munkája. Vannak kollázsok, fotók, ötvösmunkák, kerámiák, kompjuter grafikák és vegyes technikák. Pl. Prutkay Péter Töviskoszorúja, tüskés ágon rózsafüzér-szemekkel, Bábás Erika „Aprószentek” fa kereszt keretben, vörös rézből és tükörből, apró gyermekfejek sokasága. Majd minden alkotáshoz bibliai idézet is társul és a legtöbb mű az alkotók ajándékaként került a gyűjteménybe.

Augusztusban a Várkert Bazár Testőrpalatójában Borsos Miklós szeptember 24-ig nyitva tartó gyűjteményes kiállítását néztük meg. A győri Rómer Flóris múzeum, a Kogart, a Nemzeti Galéria és magángyűjtők jóvoltából tekinthettük át művészetét. A kiállításon Hosszú Enikő, a várbeli Borsos Miklós lakásmúzeum háziasszonya kalauzolt bennünket. Festőként indult a tulajdonképpen önképző művész, hisz a Képzőművészeti Főiskolát elhagyva – melynek később tanára lett! – inkább a természet után alkotott.

Gyalog ment Firenzébe, a reneszánsz és a mediterrán világ vonzotta. Itt született festményeivel kezdődik a kiállítás. Hangulatos városképeit nem érezte önálló alkotásoknak, Gulácsy hatását érezte rajtuk. Nagy részüket hirtelen felindulásból az Arnóba dobta. Hazatérve végleg a szobrászat mellett kötelezte el magát. Rézdomborításokkal kezdett foglalkozni (Búcsúzkodók, Alvó pásztorok). A legkülönbözőbb anyagokat használta fel: puszpángfa, ébenfa, vörösréz, bronz, márvány, bazalt, gránit. Nagy hatással volt rá a görög és egyiptomi szobrászat. Ezért kezdetben archaikus formában kezdett alkotni. Jellemző ezekre a szobraira a magától értetődő természetesség. Belelátva a nyers kőbe a kész művet, a művész csak csekély beavatkozással alakítja ki a végső formát. Tömörség, tömbszerű megformálás, bálványokat idéző szobrok, frontális női arcok, Éjszaka, Nappal, Hajnal, Merengő, Napozó és gyönyörű női torzók a jellemzőek. Szobrai mintha maguk is a természet képződményei lennének. Később geometrikus formákká stilizálódnak alkotásai. Jelekké válnak, elvont tartalmakat hordoznak, filozofikus gondolatokkal telítődnek. Ez az ún. organikus absztrakció tette igazán híressé a művészt. Visszatérő témája a Mag, a Csíra, a Bimbó, az Erato, a Termékenység, Fogantatás és a Születés. Ösztöneiben szólítja meg a nézőt, majd ezt követi az esztétikai és az intellektuális élmény. Tihany volt a természetközelség megvalósulásának a helye, ahol felesége (Buba) igazi reneszánsz kertet alakított ki. Itt jöttek össze barátaival, akikről remek portrékat készített vörös márványból: Egy Józsefről, Szabó Lőrincről, Déry Tiborról a jóbarát Illyés Gyuláról és önmagáról is. Külön részt kapott a kiállításon a zene. Néhány vonalból álló, stilizált formában vázaltszerűen ábrázolja a hangszerek játékát, mintha azok maguktól szólnának. A zene megfoghatatlan lényegét fejezi ki. A finom áttetsző ábrázolás is az ő műve! Debussy. „Egy faun délutánja” rézdomborítása visszaadja a mű lényegét. A kiállítás a görög-római mitológia témájával zárul. Aphroditét az Ifjú Párkát, Sybilla Pannonicát,

Vénusz születését szobrokban, Odüsszeuszt és Orpheuszt grafikában ábrázolta. Itt kell megemlíteni gazdag grafikai munkásságát, tusrajzait. Igazi szobrászi erővel ábrázolta Odüsszeusz bolyongását, „Szokratesszel” c. művét és a „Godotra várva” sorozatot. És a természetben vágató, ficáncoló lovakat, melyek éles ellentétben állnak a nehézkes, földhözragadt bivalyokkal. Kiállításra kerültek kisplasztikái, érmei is. Ami hiány volt a kiállításon, a Biblia ihletettségében született alkotások. Ezeket a Várkert Bazár következő, ősszel nyíló kiállításán tekinthetjük majd meg. Végül idézem Borsos Miklós saját szavait az erkölcsről és a hitről. „Biblián nevelkedtem és ezzel a neveltetéssel az ember pontosan tudta, mi a jó és mi a rossz ... szóval erkölcs csak egyfajta van. Ezt vallom és ezzel mindig eligazodom.” „Bele kell nyugodnunk, hogy magunk nem szabadulhatunk tetteinktől, feloldást magunknak nem adhatunk, lelkünket felfoghatatlan hatalom kíséri ... hitben és tudományban, anyagi és szellemi vonatkozásban, tehát isteni, szellemi tartalmakat hordozunk.”

Varga Istvánné, Sári

Házunktája

Ezúttal sokkal rövidebb lesz rovatunk, több olyan olvasnivaló érkezett, amiknek feltétlenül helyet kell adni számunkban. Természetesen nem mehetünk el szó nélkül olyan események mellett, mint például a Krisztinavárosi esték sorozatának számunkra nagyon kedves előadójának, dr. Török József professzor, egyháztörténész atyának „Az egyház és a francia forradalom” címmel jelzett előadása nyár elején, június 19-én. A hallgatóság létszáma is tükrözte a hatalmas érdeklődést, a plébánia emeleti nagyterme annyira megtelt, hogy még a lépcsőn is álltak. Természetesen más egy prédikáció és más egy történelmi oknyomozás. Ez a téma meg különösen érdekes és izgalmas, különösen annak a korosztálynak, akik még az 50-60-as években voltak gimnazisták. Mennyire más történelmet kellett tanulnunk... Nagyon jó volt az atya hallgatójának lenni!

Ugyanazon a héten szombaton (június 24-én), este ½ 7-kor, Fülöp Ákos atya ezüstmiséjén vehettünk részt. 1994-96-ig volt itt nálunk. Örömmel állapítottuk meg, hogy semmit sem változott! Huszonegy év szinte nyom nélkül! Mindannyiunknak ugyanezt kívánom! Aktivitása, lendülete, tempója a régi! Kértem, hogy a misében elmondott hála-ímat küldje el interneten, mert azoknak is hallani kell, akik nem tudtak eljönni. Másnap már a gépemen volt.

Íme:

Téged, Isten dicsérlek, és hálát adok mindenért!

- Az életért, a családomért, hogy hitben nevelődhettem.
- A piarista atyákért, szellemiségükért, példájukért.
- A Szent Tádé templomért, ahol ministrálni kezdtem.
- A Szent Imre templomért, ahol szolgálni kezdtem.
- A Karolina úti közösségért, ahol közösségi életet tanultam, ahol a hívó szó elért.
- A meghívásért, hogy igent mondhattam.
- A szemináriumért, a tanárimért, a szentelő püspök atyákért.
- Hálát adok Isten minden kegyelméért, hogy megtartott a papság útján, hogy a nehézségeken átvezetett, hogy mindig ad örömet életembe.
- A Regnum Marianum közösségéért, amely felvállalt, támogatott, segített.
- A Házas Hétvége közösségéért, az ott megélt szeretetért, elfogadásért, barátságokért.
- A különféle feladatokért, amelyben szolgálhatok: Mária Rádió, nagymarosi találkozók, Lelkipásztori napok.
- Az atyákért, akik mellettem álltak/állnak.
- A plébániákért, ahol szolgáltam: villanásnyi időt Bajóton, Vörösvári úton; kicsit hosszabb idő a Krisztinavárosban; plébánosi feladatok Sárísápon és környékén, Kőbányán; a Nagytétényben megtapasztalt minden szeretetért.

„Hogy megtarthattam a hitet, megfuthatom a kicsik futását, és futva futhatok az Érkező elé, hála legyen, Uram, hála legyen!”

Isten segítse Ákos atyát továbbra is.

A nyár csendesen telt el, azt hiszem hozzátehetjük: hála Istennek. Örömmel láttam, hogy a búcsúra többen hazajöttek a nyaralásból. Reméljük, az iskola felújítása rövidesen befejeződik, s a parkolót és a plébániakeretet újból birtokba vehetjük. Ilyenkor érezzük, milyen jó, hogy itt a város belsejében, ilyen lehetőségeink vannak! Ha alkalmunk adódik rá, s Pécssett járunk, ajánlom látogassuk meg egyik testvér-templomunkat. A város legszebb helyén a Tettye felett van a Havihegyen, a Havas Boldogasszony templom. Idén is 3 napos ünnepségsorozat volt a búcsú alkalmából. Koncertek, előadások, körmenetek, virrasztás. Sok fénykép van fent az interneten, jó volt nézegetni őket.

Előző számunkban már megjelent egy rövid előzetes a Nyitott Templomok Napjára szervezett cserkész vetítésről. Most örömmel láttam a Papageno magazin különszámában, az Ars Sacra Fesztivál műsorfüzetében, (3. old.) a rendezvény ismertetését.

„Közösség, Játék, Krisztinaváros” Filmvetítés a 148-as cserkészcsapat életéről. Mit csinál egy cserkész? A Krisztinavárosban több mint 90 éve alapították a 148. sz. Nagyboldogasszony cserkészcsapatot, amelyet '89-ben indítottak újra. A múltunkról, jelenünkről és a jövőnkről többet is megtudhattok, a Közösség, Játék, Krisztinaváros című dokumentumfilmből. A film után beszélgetés.”

Egyébként is ajánlom ezt a kiadványt, benne van a fesztivál összes rendezvényének helyszíne, időpontja. Ismertetőjükből idézem:

„Az Ars Sacra Fesztivál a 2007-es nemzetközi missziós rendezvénysorozat gyümölcse, melyet az Ars Sacra alapítvány szervez. A fesztivál minden év szeptemberének harmadik hétvégéjén kezdődik, a Kulturális Örökség Napjaival együttműködve. Célja a különböző művészeti ágakon belül létrehozni és népszerűsíteni a szakralitást, felmutatni a zsidó-keresztény kultúrában rejlő remény jeleit, rávilágítani a Szépre, Jóra, Igazra, a művészet minden ágának bevonásával.” Szept. 16-24-ig számtalan igazán értékes, nívós rendezvény közül válogathatunk, s az sem elhanyagolható szempont, hogy a programok ingyenesek. Az ország különböző pontjain megrendezendő eseményekről a www.ars-sacra.hu oldalon tájékozódhatunk.

H.Végyvári Ágota

Gólyahírek

György-Farkas Zsófi és Csermák Ambrus harmadik kicsi fiacskája született meg július 2-án. Simont szülei és bátyjai, a négyéves Vince és a két és fél éves Lőrinc nagy szeretettel veszik körül.

Nagy örömmel osztotta meg a hírt barátaival Divényi János és Réder Kinga is, hogy 8. hó 8-án megszületett kislányuk, Blanka (52cm, 3220g). Hála Istennek, minden a lehető legnagyobb rendben ment, mindenki jól van és boldog!

Nyíri-Szabó Eszter

Szerkesztőségünk címe: H. Végyvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622

Rejtvény

Az alábbiakban 4 olyan szent nevének betűit kevertük össze, akikre szeptemberben emlékezünk:

1. O Á Á G I S C Z E N T P T V S Z N R N (jezsuita szerzetes, a kassai vértanúk egyike)

2. R A N Z E N S O N Ú J Á Y S Z A T Á J S (Antiochiában született híres szónok)

3. R E L Z T N E S T É L G (Szent Imre nevelője)

4. Z Á P C I N V E N S I L E T (szegények, betegek gondozója, 1660-ban halt meg, Párizsban)

Zsuppányi Maja

H í v o g a t ó – 1

Szeptember

17. vasárnap	½ 9 óra elsőáldozók beöltözése
18. hétfő	este ½ 8-kor „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”
23. szombat	Krisztina nap (részleteket hirdetjük) este 6 óra: Szentírás ünnepélyes kihelyezése
24. vasárnap	Szentírás vasárnap

Október

Október minden napján du. ¾ 6 órakor szentolvasót imádkozunk templomunkban.

2. hétfő	felöltött hitoktatás kezdete
3. kedd	du. 5 óra szívünk szerint való film vetítése
11-14.	csere-bere akció – részleteket külön hirdetjük
12. csütörtök	de. nyugdíjas séta
15. vasárnap	½ 12 óra bérmálkozók megerősítése
16. hétfő	este ½ 8-kor „ <i>Krisztinavárosi esték</i> ”
19-23.	Ré-i zarándoklat
22. vasárnap	Missziós vasárnap és gyűjtés szentmisék végén
23. hétfő	nemzeti ünnep, 8 órakor ünnepi szentmise
28. szombat	du. ½ 4 óra nyugdíjas délután

H í v o g a t ó – 2

November

- 1. szerda
- 2. csütörtök
- 7. kedd
- 9. csütörtök

12. vasárnap

18. szombat

19. vasárnap

20. hétfő

26. vasárnap

Mindenszentek kötelező ünnepe

Halottak napja. Este halottak esti ájtatosság.

du. 5 óra szívünk szerint való film vetítése

de. nyugdíjas séta

½ 9 órai szentmisén elsőáldozás

du. ½ 4 óra nyugdíjas délután

esti szentmise Ágoston L. atya halálának 12. évfordulóján.

Országos karitás gyűjtés a szentmisek végén

este ½ 8-kor „Krisztinavárosi esték”

Krisztus Király ünnepe

Tartósélelmiszer-gyűjtés dec. 3-ig

December

2. szombat

de. ádventi koszorú kötés a cserkészekkel

esti szentmise elején 1. gyertyagyújtás, koszorúk áldása

mise után a „Szállást keres a szentcsalád” képek indítása

3. vasárnap

kézműves- és jótékonyági vásár a templom melletti téren

Ádventben hétfő-, kedd-, szerdán reggel ½ 7-kor „roráte” szentmise. 8 órákor nem lesz szentmise

6. szerda

a Mikulás du. 5-kor érkezik templomunkba

8. péntek

Szeplőtelen Fogantatás ünnepe

reggel ½ 7-kor is lesz szentmise

6 órákor liturgia a téren levő szobornál

9. szombat

du. 3 óra nyugdíjas délután (ádventi lelki készüllet)

este ½ 6-kor bűnbánati liturgia

esti szentmise elején 2. gyertyagyújtás

10. vasárnap

kézműves vásár a templom melletti téren

14. csütörtök

de. nyugdíjas séta

16. szombat

esti szentmise elején 3. gyertyagyújtás

22. péntek

du. ½ 4 óra nyugdíjas karácsony

23. szombat

esti szentmise elején 4. gyertyagyújtás

24. vasárnap

du. 4 órákor misztérium-játék a templomban

éjjel ¾ 12-kor jászolba helyezés és a „Szállást keres a szentcsalád” képek visszaérkezése

28. csütörtök

a lelki adaptáció befejezése az esti ½ 7 órai szentmisén.

30. szombat

Szentcsalád ünnepének vigíliáján, az ez évben jubiláló (10, 20, 25, 30 stb. év) házaspárokat közös hálaadásra várjuk az esti ½ 7 órai szentmisére.

31. vasárnap

az esti szentmise után év végi beszámoló és hálaadás.